

GEORGE ENESCU
FESTIVAL

22 septembrie, ora 20.00

Generozitate prin muzică

27 august - 24 septembrie 2023
festivalenescu.ro

Program

MARI ORCHESTRE ALE LUMII

Sala Palatului

ORCHESTRA NAȚIONALĂ A FRANȚEI

ORCHESTRA ROMÂNĂ DE TINERET

CORUL FILARMONICII GEORGE ENESCU

CRISTIAN MĂCELARU dirijor

IOSIF ION PRUNNER dirijorul corului

KIRILL GERSTEIN pian

Rahmaninov Concertul nr. 2 în do minor pentru pian și orchestră op. 18

Moderato / Adagio sostenuto / Allegro scherzando

Enescu Simfonia nr. 3 în do major op. 21

Moderato, un poco maestoso / Vivace ma non troppo / Lento ma non troppo

Enescu *Rapsodia română* în la major op. 11 nr. 1

Serghei Rahmaninov (1873-1943) a început lucrul la **Concertul nr. 2 în do minor pentru pian și orchestră op. 18** în 1900, desăvârșind lucrarea un an mai târziu. Este considerată o creație dintre cele mai reprezentative ale autorului rus și ale repertoriului pianistic în ansamblul său. Realizare romantică punând în cea mai bună lumină melodismul drept principiu al organizării discursului, concepută ca amplu dialog concertant, perfect adaptată resurselor expresive și virtuozelor ale instrumentului solist, a devenit extrem de iubită pretutindeni.

Partea întâi, *Moderato*, folosește forma tradițională de sonată pentru a reda un intens travaliu interior. Aceasta se deschide cu un șir de acorduri ample ale pianului solist, care străbate arcul unei mari creșteri dinamice, de la pianissimo până la fortissimo. În această atmosferă de frământare tensionată, tema principală se revarsă într-o atmosferă solemnă. În contrast cu caracterul pasionat al temei de bază se prezintă tema secundă, ce-și dezvăluie lirismul meditativ în sonoritățile catifelate ale pianului. Înainte de terminarea mișcării, melodia principală își va recăpăta profilul pasional.

Partea a doua, *Adagio sostenuto*, începe în acordurile introductive ale orchestrei, după care pianul solist va ornamenta într-un alin de triplete tema suavă, lirică enunțată de flaut. Melodia principală va fi reluată apoi de pian, care-i va da amploare armonică supunând-o unui joc dinamic ce-i va transforma expresia. Mișcarea se dinamizează treptat și muzica se îndreaptă către un episod agitat, ce culminează cu o cadență strălucitoare. Apoi, tema principală își va relua înfățișarea ei senină și visătoare.

Partea a treia, *Allegro scherzando*, este dominată de o temă sprinten ritmată, ca un dans popular rus. Tema secundă, extrem de extinsă, largă și cantabilă, ocupă un loc preponderent atât în secțiunea dezvoltătoare, cât și în repriză și în zona concluzivă. Aceasta va încheia concertul în sonoritatea puternică a întregii orchestre.

În contextul creației lui **George Enescu**, **Simfonia a III-a în do major op. 21** se plasează ca o realizare spectaculoasă, grandioasă prin proporții și caracter, iar semnificațiile uman-filosofice îi asigură un loc pe cea mai înaltă treaptă, alături de opera „Oedip”. Emanoi Ciomac a numit-o „triptic dantesc”, iar Wilhelm Georg Berger a considerat-o „o imensă fantezie de orchestră, putând fi interpretată ca o meditație în trei acte-poeme asupra muzicii însăși.” De-o vârstă cu Primul Război Mondial, Simfonia a III-a presupune un amplu aparat vocal-simfonic, între instrumente figurând orga și pianul. Elaborată în perioada 1916-1918, prima audiție a avut loc, în versiunea inițială de orchestrație, la București, în 1919, sub bagheta autorului. Revizuită, Simfonia a putut fi ascultată în premieră pariziană în 1921, cu un succes consemnat de presa vremii. Totuși, Enescu nu a fost mulțumit nici de această versiune, îmbunătățind-o apoi timp de 30 de ani, până la varianta ultimă, din 1951.

Program

Partea întâi, *Moderato, un poco maestoso*, este o amplă construcție dramatică, o confruntare permanentă de forțe și idei. Concepută sub formă de sonată, se deschide prin expunerea primei teme la flaute, dublate, uneori, de clarinete și coarde. Această temă, cu pronunțat caracter tradițional românesc, va genera întreaga formă, contribuind mai departe la închegarea Simfoniei prin reiterările de-a lungul celor trei părți. Tema a doua, foarte lirică, nu aduce un contrast pronunțat cu tema inițială. Ea se topește în curând în ascensiunea dinamică ce va duce la prima mare culminație de la sfârșitul expoziției.

Partea a doua, *Vivace ma non troppo*, mai bogată în contraste decât cea precedentă, înfățișează, un impresionant tablou al luptei, suferinței și victoriei. Construită sub formă de scherzo, cu două triouri, mișcarea se deschide animat, sugerând parcă o petrecere. Treptat, se întrezăresc norii tensiunii și nu întârzie să apară dezlănțuirea stihilor, ce promit să răstoarne orice ordine anterioară.

Mișcarea a treia, *Lento ma non troppo*, pornește la reconstruirea universului anterior, distrus, dar după o cu totul altă ordine a valorilor, ce va genera o lume nouă, superioară. Enescu reușește acest miracol cu materialul tematic deja familiar din părțile anterioare. Conform lui Pascal Bentoiu, prezența corului în final, fără cuvinte, „cântă lauda Creatorului.”

Melodismul ce caracterizează Suita *Impresii din copilărie*, intonațiile românești din Sonata a III-a op. 25 precum și evoluatul limbaj al Cvartetului în sol major sunt premise ce stau la baza lucrării. Opusul reprezintă, fără doar și poate, desăvârșirea simfoniei enesciene, etapa în care, prin rarefierea limbajului, muzica rămâne vie și proaspătă, de o impecabilă puritate sonoră. „Socotesc folclorul perfect în sine.” – spunea George Enescu. „Întrebuințarea lui în lucrările simfonice echivalează cu o slăbire, o diluare a lui. Înțeleg ca fiecare compozitor să se inspire prin propriile sale mijloace. Nu văd decât o singură excepție: folosirea folclorului în rapsodii, unde motivele muzicale sunt juxtapuse, sunt prelucrate. Se poate amplifica motivul popular într-o singură manieră, aceea a progresiunii dinamice, prin repetarea lui, fără alterări, fără codițe sau umpluturi.”

Încheind lucrul la manuscrisul **Rapsodiei române în la major op. 11 nr. 1** în 14 august 1901, nu știm dacă Enescu a avut atunci intuiția că aceea avea să rămână cea mai de succes dintre realizările sale componistice. Enescu a avut strălucita inspirație nu numai de a aduce laolaltă, în justa succesiune, 14 teme preluate din muzica tradițională românească, rurală și orășenească; ci mai ales a știut să le creeze montura orchestrală desăvârșită, punându-le în cea mai bună lumină în contextul simfonic universal. Este vorba despre melodii ca *Am un leu și vreau să-l beu*, *Ciubărașul*, *Mugur-mugurel*, *Hora lui Dobrică* sau *Ciocârlia*. Schițele păstrate arată atât meticulozitatea cu care a operat alegerea succesiunii, cât și grija și flerul cu care a ales cele mai bune soluții de orchestrație.

Rapsodiile române op. 11 au fost puse pe portativ la Paris și prezentate în primă audiție absolută la Ateneul Român, în 8 martie 1903, sub chiar bagheta compozitorului. *Rapsodia a II-a* a fost oferită publicului prima și aceasta a rămas ordinea pe care Enescu a practicat-o întreaga viață.

Rapsodia română nr. 1 îi este dedicată lui Bernard-Louis Crocé-Spinelli, muzician francez cu 10 ani mai în vârstă decât Enescu, cei doi fiind colegi la clasa de contrapunct a lui André Gedalge, de la Conservatorul din Paris.

Ștefan Costache

Orchestra

Orchestra Națională a Franței este o autoritate și o forță dinamică în interpretarea muzicii franceze. Turneele sale internaționale au transformat-o într-un simbol al culturii franceze în întreaga lume, în timp ce prezența sa pe întreg teritoriul Franței, întărită prin programe educative vibrante, i-a consolidat relația cu un public divers și cosmopolit. Ansamblu afiliat Radio France, Orchestra Națională a Franței a fost fondată în 1934 ca prima orchestră simfonică de stat cu normă întreagă. Misiunea sa de a deservi repertoriul simfonic a fost susținută de transmisiunile radiofonice ale concertelor.

©Christophe Abramowitz

Désiré Émile Inghelbrecht a fost primul dirijor care a preluat conducerea ansamblului. Tradiția muzicală pe care a stabilit-o, caracterizată de un angajament semnificativ față de repertoriul francez, continuă și astăzi. După cel de-al Doilea Război Mondial, i-au urmat Manuel Rosenthal, André Cluytens, Roger Désormière, Charles Munch, Maurice Le Roux și Jean Martinon. Sergiu Celibidache, principalul dirijor invitat al orchestrei din 1973 până în 1975, a fost succedat de Lorin Maazel, care în 1977 a devenit directorul muzical al acesteia. Jeffrey Tate a deținut postul de dirijor invitat principal între 1989 și 1998, iar directorii muzicali care i-au urmat au fost Charles Dutoit (1991-2001), Kurt Masur (2002-2008), Daniele Gatti (2008-2016) și Emmanuel Krivine (2017-2020). Actualul director muzical este Cristian Măcelaru, care și-a preluat atribuțiile la 1 septembrie 2020.

Printre dirijorii asociați cu orchestra de-a lungul istoriei sale se numără Leonard Bernstein, Pierre Boulez, Sir Colin Davis, Bernard Haitink, Antal Doráti, Eugen Jochum, Igor Markevitch, Lovro von Matačić, Riccardo Muti, Seiji Ozawa, Georges Prêtre, Wolfgang Sawallisch, Sir Georg Solti și Yevgeny Svetlanov, în timp ce a primit soliști precum Martha Argerich, Claudio Arrau, Vladimir Ashkenazy, Nelson Freire, Yo Yo Ma, Yehudi Menuhin, Anne-Sophie Mutter, Vlado Perlemuter, Sviatoslav Richter, Mstislav Rostropovitch, Arthur Rubinstein și Isaac Stern.

În decursul secolului XX, Orchestra Națională a Franței a realizat premiera unor lucrări majore, printre care *Le Soleil des eaux* de Boulez, *Simfonia Turangalîla* de Messiaen (premieră franceză), *Jonchaies* de Xenakis și majoritatea compozițiilor de mare anvergură ale lui Dutilleux.

În fiecare an, Orchestra Națională a Franței susține aproximativ 70 de concerte la Auditorium de Radio France din Paris, precum și turnee în Franța și în străinătate. În ianuarie 2020 a efectuat un turneu notabil în Germania și Austria. Orchestra concertează în fiecare an la Théâtre des Champs-Élysées și Philharmonie de Paris. În ultimii 15 ani, programul său educațional s-a adresat muzicienilor amatori, familiilor, elevilor și studenților, colaborând cu instituții de la grădinițe până la universități.

Radioul joacă un rol important în activitățile orchestrei. Toate concertele sale sunt difuzate pe France Musique și pe posturi de radio internaționale, iar abordarea sa inovatoare este exemplificată de colaborarea cu France Culture pentru concertele sale de storytelling.

De asemenea, multe dintre concertele orchestrei pot fi vizionate online pe francemusique.fr, iar un număr tot mai mare dintre ele sunt televizate. Concert de Paris, difuzat în direct de pe Champ-de-Mars de Ziua Bastiliei, 14 iulie, atrage în mod regulat milioane de telespectatori.

Numeroase înregistrări ale orchestrei sunt disponibile, inclusiv o cutie de 8 discuri cu înregistrări radiofonice inedite, care urmărește istoria orchestrei. Recent, sub conducerea fostului său director muzical Emmanuel Krivine, orchestra a înregistrat Concertele pentru pian nr. 2 și 5 de Saint-Saëns cu Bertrand Chamayou și *La Mer* și *Images* de Debussy, „Airlines”, un album de muzică de film a compozitorului Alexandre Desplat cu flautistul Emmanuel Pahud, precum și integrala simfoniilor de Saint-Saëns, dirijate de Cristian Măcelaru (2021).

Orchestra

Orchestra Română de Tineret s-a format în anul 2008 la inițiativa violoncelistului și profesorului Marin Cazacu, ca un program artistic și educațional sprijinit de Fundația „Prietenii Muzicii – Serafim Antropov” și Lanto Communication. Din 2014, funcționează sub egida Centrului Național de Artă „Tinerimea Română”. Acest proiect reunește cei mai buni tineri muzicieni din România pentru o experiență artistică unică care are ca scop atingerea unui înalt nivel de performanță.

©Virgil Oprina

De la început, Cristian Mandeal s-a preocupat de formarea ansamblului. Sub conducerea sa artistică, orchestra a devenit o poveste de succes din lumea muzicală românească. Prin performanța de a transforma fiecare concert într-un eveniment memorabil, dăruiește astfel țării o orchestră de nivel internațional care impune un standard prin excelență.

În prezent, proiectul „Orchestra Română de Tineret – spirit enescian și tradiție europeană” implică diverse activități de dezvoltare creativă. Scopul programului este de a oferi posibilitatea de formare a muzicienilor în orchestră, de a asimila un bogat repertoriu prin participarea la masterclass-uri, și cel mai important, de a cultiva plăcerea cântatului în ansamblu alături de dirijori și soliști de renume internațional precum: Cristian Macelaru, Lawrence Foster, Horia Andreescu, Kristjan Järvi, Bogdan Băcanu, Sarah Chang, Amanda Forsyth, David Garrett, Stefan Geiger, Andrei Ioniță, Roman Kim, Elizabeth Leonskaja, Ivan Ludlow, Plamena Mangova, Valentina Naforniță, Olga Pasichnyk, Wave Quartet, Peter Sad-lo, Olga Scheps, Emmanuel Séjourné, Aleksey Semenenko și Pinchas Zukerman.

Rezultatul – o orchestră unică, aclamată la concertele cu sala plină de la Ateneul Român, Sala Radio, Festivalul Internațional George Enescu și pe scene internaționale precum: l’Auditorium Parco della Musica din Roma, Festivalul de la Ravello și Festivalul Mahler de la Dobbiaco – Italia, March Music Day de la Ruse, Festivalul Orchestrelor de Tineret de la Milano, Festivalul de la Aix en Provence și Festivalul Internațional al Orchestrelor Eu-ropene de Tineret Young Euroclassic din Berlin.

Din noiembrie 2011 ansamblul este membru al Federației Europene a Orchestrelor Naționale de Tineret – EFNYO. În cadrul acestui organism internațional Orchestra Română de Tineret este participant activ al programului MusXchange, menit să asigure o cât mai bună circulație a celor mai valoroși tineri muzicieni în cadrul programelor derulate de orchestrele de tineret din Europa.

Începând din anul 2011 Orchestra Română de Tineret este invitată constant în cadrul Festivalului Internațional „George Enescu”, marcând de-a lungul anilor numeroase premiere în ceea ce privește prezența unei orchestre românești pe marile scene ale Europei, precum Filarmonica din Berlin, Konzerthaus din Berlin, Elb Philharmonie din Hamburg, Musikverein și Konzerthaus din Viena, Marea Sală Pierre Boulez a Filarmonicii din Paris, sala Bozar din Bruxelles, Accademia di Santa Cecilia din Roma, alături de cele mai importante săli de concert din importante centre culturale precum, Aix en Provence, Basel, Geneva, Lyon, Rouen, Ruse, Chișinău, Bălți, Milano, Dobbiaco și Ravello în Italia, Linz, Salzburg, sau din Asia, la Beijing, precum și din România, la Sinaia, Brașov, Bușteni, Sibiu, Cluj, Iași și Timișoara. În anul 2019, muzicienii Orchestrei Române de Tineret au fost prezenți pe scene din Italia, Bulgaria, Macedonia de Nord, Serbia, Ungaria, Germania și Luxemburg și au întreprins, de asemenea, un spectaculos turneu în S.U.A., anul 2020 fiind dominat de aparițiile în aer liber și online.

În anul 2021 și prima parte a anului 2022, Orchestra Română de Tineret a continuat seria unor concerte de mare succes, cu o permanentă îmbogățire a repertoriului prin apariții de senzație la Sala Radio alături de Winton Marsalis & Jazz at Lincoln Center Orchestra, din nou la Young Euro Classic - Berlin, precum și la Millenium Stage Center la Expo 2020 Dubai, urmând în vara acestui an o nouă prezență în fabuloasa sală ElbPhilharmonie din Hamburg.

Cor

Fondat în anul 1950 la inițiativa dirijorului Constantin Silvestri, director al filarmonicii în acea perioadă, **Corul Filarmonicii „George Enescu“** este un ansamblu muzical de anvergură al cărui repertoriu cuprinde lucrări a cappella, vocal-simfonice și de operă aparținând multitudinii de perioade și curente muzicale, de la Renaștere la muzica secolului XXI. Primii dirijori ai corului au fost Ștefan Mureșianu, Dumitru D. Botez și Vasile Pânteș, iar din anul 1997, muzicienii sunt conduși de Iosif Ion Prunner. Ansamblul bucureștean a interpretat, de-a lungul celor peste 70 de ani de existență, o mare parte dintre capodoperele

©Dragoș Cristescu

genului coral și ale celui vocal simfonic, de la Monteverdi la Bach, de la Haydn la Berlioz, Brahms sau Mahler și până la creațiile reprezentative moderne și contemporane: *Missa* și *Simfonia nr. 3*, *Kaddish*, de Leonard Bernstein, lucrări de George Enescu, Igor Stravinski, Benjamin Britten, Francis Poulenc, Arthur Honegger, Ștefan Niculescu sau *Requiem* și *Cele șapte porți ale Ierusalimului* de Krzysztof Penderecki, sub conducerea compozitorului. Muzica de operă este abordată în varianta de concert sau *semi-staged*, iar dintre lucrările interpretate amintim: *Răpirea din Serai*, *Fidelio*, *Norma*, *Parsifal* (actele I și III), *Moses și Aron*, *Wozzeck* și *Oedipus Rex*.

În afara activității din stagiunea permanentă de la Ateneul Român unde evoluează alături de orchestra instituției, Corul Filarmonicii a cântat, atât în cadrul Festivalului Internațional „George Enescu”, cât și ca ansamblu invitat în diferite proiecte cu Orchestra Teatrului Balșoi din Moscova, Orchestra Filarmonicii din München, Orchestra Simfonică din Londra, Orchestra Filarmonicii din Londra, Orchestra Națională din Franța, Orchestra Radio din Berlin, Academy of St Martin-in-the-Fields sau Filarmonica din Berlin. Istoricul corului este încununat de colaborările cu nume importante ale baghetei dirijorale, dintre care enumerăm pe George Georgescu, Igor Markevitch, Georges Prêtre, Lawrence Foster, Sergiu Comissiona, Ion Marin, Cristian Mandeal, Ghenadi Rojdestvenski, Michel Plaçon, Christian Badea, Zubin Mehta, Daniel Barenboim, Sir Neville Mariner, Vladimir Jurowski, Kirill Petrenko, Paavo Järvi sau Vasily Petrenko. Printre realizările ultimilor ani se numără interpretarea celor *Patru piese sacre* de Giuseppe Verdi alături de Staatskapelle Berlin sub conducerea lui Daniel Barenboim (2013), realizarea variantei de concert a operei *Oedipe* de George Enescu în anul 2017 împreună cu London Philharmonic Orchestra sub bagheta lui Vladimir Jurowski pe scena Festivalului „George Enescu” și la Royal Festival Hall din Londra și prezentarea operei *Ajunul Crăciunului* de Nikolai Rimski-Korsakov în variantă semi-staged alături de Orchestra Simfonică Radio Berlin condusă de Vladimir Jurowski la Filarmonica din Berlin.

Discografia Corului Filarmonicii „George Enescu” include imprimări realizate de Electrecord, Arte Nova și Radiodifuziunea Română: *Requiem* de Mozart, integrala vocal-simfonică Enescu, motete de Bruckner și de Brahms. De asemenea, unele dintre concertele Corului Filarmonicii au fost preluate de France Music și U.E.R.

Variația repertoriului, interesul constant pentru perfecționare al membrilor, care nu de puține ori interpretează părțile solistice în concertele vocal-simfonice, alături de colaborarea cu figuri eminente din lumea dirijatului, constituie doar câțiva dintre factorii care au contribuit, de-a lungul anilor, la profilarea unei identități artistice remarcabile a Corului Filarmonicii „George Enescu”. Un număr impresionant de muzicieni, soliști de operă, operetă și vocal-simfonic, profesori și muzicologi și-au început cariera ca membri ai Corului Filarmonicii, iar dintre ei amintim pe: Iulia Isaev, Laura Niculescu, Elena Cernei, Ștefan Ignat, Marius Rinzler etc.

Dirijor

Recent desemnat director artistic al Festivalului și Concursului George Enescu, dirijorul **Cristian Măcelaru**, câștigător al premiului GRAMMY, este director muzical al Orchestrei Naționale a Franței, dirijor-șef al Orchestrei Simfonice WDR, director artistic și dirijor principal al Orchestrei Simfonice Internaționale de Tineret a Centrului Interlochen pentru Arte și director muzical și dirijor al Festivalului de Muzică Contemporană Cabrillo. Cristian Măcelaru a beneficiat de atenție internațională pentru prima dată în 2012, când a apărut la pupitrul Orchestrei Simfonice din Chicago, în locul lui Pierre Boulez.

©Adriane White

În același an, a primit Premiul Solti pentru tineri dirijori, o distincție prestigioasă acordată o singură dată în istoria fundației, urmată în 2014 de premiul Solti pentru dirijat. De atunci, a dirijat cu regularitate concertele unora dintre cele mai bune orchestre americane, printre care Orchestra Simfonică din Chicago, Orchestra Filarmonicii din New York, Orchestra Filarmonicii din Los Angeles, Orchestra Simfonică din Cleveland, Orchestra Simfonică din St. Louis și National Symphony Orchestra. O colaborare deosebit de strânsă îl leagă de Orchestra din Philadelphia: de la debutul său din aprilie 2013, a dirijat această orchestră de peste 150 de ori și a ocupat timp de trei stagioni funcția de dirijor rezident. Înainte de aceasta, a fost dirijorul lor asociat timp de două stagioni și, anterior, dirijor asistent timp de o stagione, din septembrie 2011. Continuă să aibă o relație strânsă cu orchestra, dirijând-o în cadrul programelor anuale din stagione și al altor concerte speciale.

Cristian Măcelaru și-a făcut debutul la Carnegie Hall în februarie 2015, în cadrul unui program cu Orchestra Simfonică Națională a Danemarcei și Anne-Sophie Mutter. Dirijor pasionat de operă, în iunie 2015 a condus Opera din Cincinnati în interpretări foarte apreciate ale operei *Trubadurul*. În 2010, și-a făcut debutul în operă cu Grand Opera din Houston în *Madama Butterfly* și a dirijat premiera americană a operei *Turning Point* de Colin Matthews cu Orchestra Tanglewood Music Center, în cadrul Festivalului de muzică contemporană Tanglewood. În 2019, s-a întors la Grand Opera din Houston pentru o producție a lui Kasper Holten a operei *Don Giovanni*.

În Europa, Măcelaru a fost foarte solicitat ca dirijor invitat alături de numeroase orchestre și festivaluri de renume, printre care Orchestra Simfonică a Radiodifuziunii Bavareze, Orchestra Regală Concertgebouw, Orchestra Capelei de Stat din Dresda, Orchestra Gewandhaus din Leipzig, Orchestra Simfonică Germană din Berlin, Orchestra Simfonică a Orașului Birmingham, Orchestra Filarmonică din Rotterdam, Orchestra Filarmonică Radio France, Orchestra din Hallé, Orchestra de Cameră Scoțiană și Orchestra Simfonică Națională Daneză.

Dirijor de cor

Născut la București într-o familie de muzicieni și veche tradiție culturală, **Iosif Ion Prunner** a urmat Liceul de muzică „Dinu Lipatti” și Universitatea de Muzică din București. A studiat pianul și dirijatul cu Zoe Popescu, Ana Pitis, Maria Fotino, Constantin Bugeanu și Sergiu Comissiona. După absolvire, a fost angajat la Filarmonica „George Enescu” unde, în anul 1997, maestrul Cristian Mandeal i-a încredințat conducerea Corului Filarmonicii. De asemenea, a fost solicitat să dirijeze concerte susținute de Orchestra simfonică și Orchestra de cameră ale Filarmonicii. În România a colaborat cu principalele orchestre din țară, Orchestra Națională Radio și Orchestra de cameră Radio. A fost invitat să susțină spectacole la Opera Națională din București. A susținut concerte în importante centre muzicale din Europa și Asia (Germania, Spania, Franța, Italia, Japonia, Rusia, Grecia, Ungaria, Elveția, Bulgaria, Coreea etc.) și a luat parte la importante festivaluri din Romania, Cehoslovacia și Italia. A colaborat cu personalități și orchestre de prestigiu, dintre care

©Adi Stoicoviciu

mentionăm: Daniel Barenboim, Sir Neville Marriner, Kirill Petrenko, Vasily Petrenko, Vladimir Jurowski, Sergiu Comissiona, Lawrence Craig, Valentin Gheorghiu, Ludovic Spiess, Eugenia Moldoveanu, Michel Plasson, Tugan Sokhiev, Marc Minkovski, Krzysztof Penderecki, Ion Marin, Adrian Eröd, Neil Stuart, Tatiana Serjan, Dolora Zajick, Carlo Colombara etc. și orchestre precum Orchestra Națională a Franței, Filarmonica din München, Filarmonica „Arturo Toscanini”, Orchestra Festivalului din Varsovia, Orchestra Philharmonia din Londra, Orchestra Națională a Cataluniei, Filarmonica din Ostrava, Orchestra Capitole Toulouse, Filarmonica din Berlin, Orchestra Radio Berlin, StaatKapelle Berlin, etc.. În decembrie 2007 a fost invitat, alături de Orchestra Capitole Toulouse, Corul Orfeu - San Sebastian și o distribuție cuprinzând artiști renumiți, să prezinte o producție cu *Requiemul* de Verdi la San Sebastian, Toulouse și Paris - Sala Pleyel. Ca repertoriu pentru cor, s-au abordat toate lucrările importante din literatura vocal simfonică obișnuită, dar și lucrări foarte rar cântate cum ar fi Simfonia a III precum și cele două Misse de Leonard Bernstein, *Gurre-Lieder* de Arnold Schoenberg sau *Cele șapte porți ale Ierusalimului* de Krzysztof Penderecki. De asemenea s-a abordat repertoriu de opera clasică și contemporan, ca exemplu *Wozzeck* de Alban Berg (2017), *Moise și Aron* de Arnold Schonberg (2019), *Jeanne d'Arc au bucher* (2019) și *Roi David* de Arthur Honegger, *Parsifal* și *Amurgul Zeilor* de Richard Wagner cu Orchestra Radio din Berlin (2013), *Oedip Rex* de Stravinski și, de nenumărate ori, *Oedip* de George Enescu inclusiv la Londra cu London Symphony Orchestra (2017).

În calitate de urmaș direct al dirijorului și compozitorului Constantin Silvestri, Iosif Ion Prunner este președintele Fundației Constantin Silvestri, înființată în anul 1991. Fundația desfășoară o importantă activitate culturală printre care concertul și expoziția, *Constantin Silvestri, 50*, din 29 septembrie 2019 de la KonzertHaus Berlin, numeroase concerte și expoziții desfășurate la Berlin pe parcursul anului 2020 și începutul anului 2021.

Din 1997, preluând tradiția Filarmonicii „George Enescu” de a sprijini Orchestra Medicilor din București, conduce activitatea acesteia. Dirijorului și pianistului Iosif Ion Prunner i s-au acordat pentru întreaga activitate, Ordinul Meritul Cultural în grad de Cavaler și Ofițer.

În prezent este Director Artistic al Filarmonicii „George Enescu” - din anul 2018, Dirijor de orchestră, Pianist, Dirijorul Corului Academic al Filarmonicii „George Enescu” - din anul 2000

Pianist

Formarea artistică a lui **Kirill Gerstein** combină tradițiile muzicale din Rusia, America și Europa Centrală cu o nemărginită curiozitate. De la Bach la Adès, măiestria lui Gerstein se distinge printr-o tehnică feroce și o inteligență pătrunzătoare, în slujba unei muzicalități imaginative care îl plasează în vârful profesiei sale.

Născut în fosta Uniune Sovietică, Gerstein este un cetățean american stabilit la Berlin. De-a lungul carierei sale, a concertat alături de orchestrele simfonice din Chicago, Boston și Londra, Gewandhaus din Leipzig, Royal Concertgebouw și

Filarmonicile din Viena și Berlin. A susținut recitaluri la Londra, Berlin, Viena, Paris și New York. În această stagiune, Kirill Gerstein își manifestă flerul pentru curatoriat ca artist rezident al Orchestrei Simfonice a Radiodifuziunii Bavareze și ca administrator al seriei „Busoni și lumea sa” la Wigmore Hall din Londra.

Un artist prolific în domeniul înregistrărilor, cel mai recent album al său înregistrat la casa de discuri a Filarmonicii din Berlin, include lucrări din creația lui Rachmaninov, printre care Concertul pentru pian nr.2 pe care l-a interpretat alături de Orchestra Filarmonică din Berlin și Kirill Petrenko la Waldbühne din Berlin. Lansarea din 2020 a interpretării în premieră mondială a Concertului pentru pian de Adès a câștigat un premiu Gramophone și a fost nominalizat la trei premii GRAMMY.

Kirill Gerstein este profesor de pian la Hanns Eisler Hochschule din Berlin. Seria sa de seminarii online gratuite intitulate „Kirill Gerstein Invites” se află acum la al cincilea sezon, cuprinzând conversații cu muzicieni, artiști și gânditori de marcă, printre care Ai Weiwei, Iván Fischer și Deborah Borda.

Gerstein a primit Gilmore Artist Award, premiul întâi la cea de-a zecea ediție a Concursului Arthur Rubinstein și un grant de carieră Avery Fisher. În 2021, a fost distins cu titlul de *Doctor Honoris Causa* în Arte Muzicale de către Școala de Muzică din Manhattan.

©Marco Borggreve